

นิค กับ ทุเรียน ของ พ่อ ฉบับ ภาษาไทย

A GEOS Thai Reader — Thai & phonetics, no English

บทที่ ๑ — ตอนเช้า

ผม ชื่อ นิค

phǒm chûn ník

ผม เป็น คนอังกฤษ

phǒm pen khon ʔaŋ-krit

ผม เป็น นักเขียน แต่ ไม่ เก่ง

phǒm pen nák-khǎn tɛɛ mâi kɛŋ

ผม มา จาก ประเทศ อังกฤษ

phǒm maa jàak pra-thêet ʔaŋ-krit

ตอนนี้ ผม อยู่ ที่ ประเทศ ไทย

tɔɔn níi phǒm yùu thîi pra-thêet thai

แฟน ของ ผม ชื่อ มุกิตา

fɛɛn khǎwŋ phǒm chûn mú-thí-taa

เขา เป็น คนไทย เขา สวย ใจดี และ เก่ง มาก

kháu pen khon thai. kháu sǔay, jai-dii, lé kɛŋ mâak

ผม ไม่ หล่อ แต่ ผม ขยัน

phǒm mâi lòɔ tɛɛ phǒm kha-yǎn

วันนี้ เป็น วัน สำคัญ

wan-níi pen wan sǎm-khan

วันนี้ คือ วันเกิด ของ พ่อ ของ มุกิตา

wan-níi khɛɛ wan-kèet khǎwŋ phǔw khǎwŋ mú-thí-taa

ตอนเย็น ผม จะ ไป บ้าน ของ พ่อแม่ ของ เขา

tɔɔn-yen phǒm jà pai bâan khǎwŋ phǔw-mɛɛ khǎwŋ kháu

มุกิตา พูด ว่า พ่อ ชอบ ทุเรียน มาก เลย

mú-thí-taa phûut wâa phǔw chǔwɔp thú-rian mâak lɛɔy

ผม มี สมุด เล็ก นึง เล่ม

phǒm mii sa-mùt lék nɛ̌ŋ lɛ̌m

ใน สมุด มี ภาษาไทย ของ ผม

nai sa-mùt mii phaa-sǎa thai khǎwŋ phǒm

ใน สมุด ผม เขียน ว่า: ทุเรียน = พ่อ ชอบ

nai sa-mùt phǒm khǎn wâa: thú-rian = phǎu chǎw

ผม จะ ไป ตลาด และ ซื้อ ทุเรียน ที่ ดี

phǒm jà pai ta-làat lé sǔy thú-rian thīi dii

ตอนเช้ามีด ผม ตื่น

tuon-cháau-mít phǒm tǔn

ผม ตื่น ดี ห้า

phǒm tǔn tii hâa

ทำไม ผม ตื่น ดี ห้า

tham-mai phǒm tǔn tii hâa

เพราะ (ว่า) ห้องนอน ของ ผม ร้อน มาก

phrǎ (wâa) hǎng-nuon khǎwng phǒm rǎwn mâak

ประเทศ ไทย ร้อน มาก

pra-thêet thai rǎwn mâak

ประเทศ อังกฤษ สวย แต่ หนาว มาก

pra-thêet ʔaŋ-krit sǔay tɛɛ nǎaw mâak

ที่ นี่ ผม ไม่ นอน ผม ทำงาน กับ พัดลม

thīi nīi phǒm mâi nuon. phǒm tham-ŋaan kàp phát-lom

ผม ไป ห้องน้ำ

phǒm pai hǎng-náam

ผม ต้ม กาแฟ ใน ห้องนั่งเล่น

phǒm dǔm kaa-fɛɛ nai hǎng-nâŋ-lên

กาแฟดำ ขม แต่ ผม ชอบ

kaa-fɛɛ-dam khǒm tɛɛ phǒm chǎw

ผม กิน ขนมหั้ว หนึ่ง สอง สาม แผ่น

phǒm kin kha-nǒm-paŋ nǎŋ, sǎwng, sǎam phên

ตอนเช้า ผม สดชื่น

tuon-cháau phǒm sòt-chǔn

แล้วก็ โทรศัพท์ มือถือ ของ ผม ปิด

lɛɛw-kǎw thoo-ra-sàp mǔu-thǔn khǎwng phǒm pít

มือถือ ของ ผม เก่า มาก

mưu-thưu khǎwng phǎm kàu mâak

มัน ปิด และ ไม่ เปิด อีก

man pít lé mâi pòet ʔik

ไม่ ดี ไม่ ดี เลย

mâi dii. mâi dii ləəy

เบอร์โทรศัพท์ ของ มุกิตา อยู่ ใน มือถือ

bəə thoə-ra-sàp khǎwng mú-thí-taa yùu nai mưu-thưu

บ้าน ของ พ่อแม่ ของ เขา อยู่ ที่ไหน

bâan khǎwng phǎw-mêe khǎwng kháu yùu thîi-nǎi?

ผม ไม่ รู้

phǎm mâi rúu

แต่ ผม มี สมุด ของ ผม

tɛɛ phǎm mii sa-mùt khǎwng phǎm

ใน สมุด มี เบอร์ ของ มุกิตา ใช่ไหม

nai sa-mùt mii bəə khǎwng mú-thí-taa châi mái?

ไม่ใช่

mâi châi

ใน สมุด มี รูปถ่าย ของ แมว หนึ่ง ตัวเลข ศูนย์ ตัว

nai sa-mùt mii rūp-thàay khǎwng mɛɛw nɛ̌ŋ, tua-lêek sǔun tua

เก่ง มาก นิค เก่ง มาก

kèŋ mâak, ník. kèŋ mâak

บทที่ ๒ — โรงเรียน จี๋ออส

ผม เรียน ภาษาไทย ที่ โรงเรียน จี๋ออส

phǒm rian phaa-sǎa thai thîi roong-rian jii-ʔǔs

ผม เรียน สาม สัปดาห์ แล้ว

phǒm rian sǎam sàp-daa léew

สาม สัปดาห์ ไม่ใช่ สาม ปี

sǎam sàp-daa mâi châi sǎam pii

อาจารย์ ของ ผม ชื่อ คุณ มะลิ

ʔaa-jaan khǎwŋ phǒm chûn khun má-lí

เขา เป็น ครู ที่ ใจดี และ น่ารัก

kháu pen khruu thîi jai-dii lé nâa-rák

แต่ ตัวเลข ของ เขา เร็ว มาก

tɛɛ tua-lêek khǎwŋ kháu rew mâak

ใน ห้องเรียน เรา เรียน ตัวเลข

nai hǎŋ-rian rau rian tua-lêek

สิบเจ็ด สิบสอง สิบสาม สิบสี่ สิบห้า

sìp-ʔèt, sìp-rǎwŋ, sìp-sǎam, sìp-sìi, sìp-hâa

สิบหก สิบเจ็ด สิบแปด สิบเก้า ยี่สิบ

sìp-hòk, sìp-jèt, sìp-pɛɛt, sìp-kâau, yîi-sìp

ยี่สิบเจ็ด ยี่สิบห้า สามสิบ สามสิบเจ็ด สี่สิบ ห้าสิบ

yîi-sìp-ʔèt, yîi-sìp-hâa, sǎam-sìp, sǎam-sìp-ʔèt, sìi-sìp, hâa-sìp

หกสิบ เจ็ดสิบ แปดสิบ เก้าสิบ หนึ่งร้อย

hòk-sìp, jèt-sìp, pɛɛt-sìp, kâau-sìp, nǎŋ-rǎwŋ

คุณ มะลิ ถาม ว่า ห้าสิบเก้า พุด ยังไง

khun má-lí thǎam wâa hâa-sìp-kâau phûut yan-ŋai?

ผม พุด ซ้ำ มาก แต่ ผม พุด ได้

phǒm phûut cháa mâak, tɛɛ phǒm phûut dâai

คุณ มะลิ พุด ว่า ดี มาก

khun má-lí phûut wâa dii mâak!

แล้วก็ เขา พูด ว่า หนึ่งร้อยหนึ่ง

lɛ́ɛw-kɔ̌w kháu phûut wâa nɛ̀ŋ-rɔ̌w-y-nɛ̀ŋ

แล้วก็ สี่พันสองร้อยแปดสิบเก้า

lɛ́ɛw-kɔ̌w sɛ̌i-phan-sɔ̌w-rɔ̌w-pɛ̀t-sìp-kâau

แล้วก็ ยี่สิบเจ็ดพันหกร้อยยี่สิบสาม

lɛ́ɛw-kɔ̌w yîi-sìp-jèt-phan-hòk-rɔ̌w-yîi-sìp-săam

แล้วก็ หกหมื่นสามพันเก้าร้อยเจ็ดสิบห้า

lɛ́ɛw-kɔ̌w hòk-mɛ̀n-săam-phan-kâau-rɔ̌w-jèt-sìp-hâa

แล้วก็ ห้าแสนสามหมื่นห้าร้อย

lɛ́ɛw-kɔ̌w hâa-sɛ̀n-săam-mɛ̀n-hâa-rɔ̌w

แล้วก็ แปดล้านสี่แสนหนึ่งหมื่นเก้าพันเจ็ดร้อยห้าสิบสี่

lɛ́ɛw-kɔ̌w pɛ̀t-láan-sɛ̌i-sɛ̀n-nɛ̀ŋ-mɛ̀n-kâau-phan-jèt-rɔ̌w-hâa-sìp-sìi

ผม พูด ว่า อาจารย์ ครับ พูด ซ้ำ ซ้ำ ได้ไหม ครับ

phǎm phûut wâa ʔaa-jaan khráp, phûut cháa cháa dâai mái khráp?

พูด อีก ครั้ง ได้ไหม ครับ พูด ซ้ำ ได้ไหม ครับ

phûut ʔiik khráp dâai mái khráp? phûut sám dâai mái khráp?

คุณ มะลิ พูด ใหม่ หนึ่ง ครั้ง สอง ครั้ง สาม ครั้ง

khun má-lí phûut mài: nɛ̀ŋ khráp, sɔ̌w khráp, săam khráp

ผม พูด ตาม

phǎm phûut taam

ผม ไม่ เข้าใจ แต่ ผม พูด ตาม

phǎm mâi khào-jai, tɛ̀ɛ phǎm phûut taam

หนึ่งพัน คือ อะไร หนึ่งหมื่น คือ อะไร

nɛ̀ŋ-phan khɯ́ ʔa-rai? nɛ̀ŋ-mɛ̀n khɯ́ ʔa-rai?

หนึ่งแสน คือ อะไร หนึ่งล้าน คือ อะไร

nɛ̀ŋ-sɛ̀n khɯ́ ʔa-rai? nɛ̀ŋ-láan khɯ́ ʔa-rai?

ใน หนังสือเรียน ภาษาไทย มี คำ ว่า ร้อย พัน หมื่น แสน ล้าน

nai náŋ-sɯ́-rian phaa-săa thai mii kham wâa rɔ̌w, phan, mɛ̀n, sɛ̀n, láan

หนังสือเรียน ภาษาไทย ดี มาก เลย แล้วก็ ไม่ แพง เลย

náŋ-sɯ́-rian phaa-săa thai dii mâak ləoy, lɛ́ɛw-kɔ̌w mâi phɛ̀ŋ ləoy

หนังสือเรียน ภาษาอังกฤษ แพง นิดหน่อย แต่ ดี มาก

ນ່າງ-sັກ-rian phaa-sǎa ʔaŋ-krit phɛɛŋ nít-nòy tɛɛ dii mâak

ໃ ກ້ອງເຮືອນ ມີ ອາຈາຣຍ໌ ແລະ ນັກເຮືອນ

nai hōŋ-rian mii ʔaa-jaan lé nák-rian

ນັກເຮືອນ ທີ່ ຈິອອສ ເປັນ ຍັງໄຂ ບ້າງ

nák-rian thîi jii-ʔós pen yaŋ-ŋai bâaŋ?

ພວກເຂາ ນ່າຣັກ ແລະ ຂຍັນ

phûak-kháu nâa-rák lé kha-yǎn

ອາຈາຣຍ໌ ທີ່ ຈິອອສ ເປັນ ຍັງໄຂ ບ້າງ

ʔaa-jaan thîi jii-ʔós pen yaŋ-ŋai bâaŋ?

ພວກເຂາ ເກ່ງ ແລະ ໃຈດີ

phûak-kháu kèŋ lé jai-dii

ພມ ຂອບ ກ້ອງເຮືອນ ຂອງ ພມ

phǎm chǔwɔp hōŋ-rian khǔwɔp phǎm

ແຕ່ ວັນນີ້ ໄມ່ ມີ ກ້ອງເຮືອນ

tɛɛ wan-níi mâi mii hōŋ-rian

ວັນນີ້ ມີ ຕລາດ ກຸເຮືອນ ແລະ ຟ່ອ ຂອງ ແຟນ

wan-níi mii ta-làat, thú-rian, lé phǔw khǔwɔp fɛɛn

ວັນນີ້ ຄື້ ກາຣ ສອບ ທີ່ ໄກຍ໌ ທີ່ສຸດ

wan-níi khɛɛn kaan sǔwɔp thîi yài thîi-sùt

บทที่ ๓ — คนขับรถ ถาม มาก

ตอนเช้า ผม ไป ข้างนอก

tcwɔn-cháau phǎm pai khâaŋ-nǎwɔk

ข้างนอก ร้อน ข้างใน ก็ ร้อน

khâaŋ-nǎwɔk rǎwɔn. khâaŋ-nai kǎw rǎwɔn

ผม มี กระเป๋า หนึ่ง ใบ

phǎm mii kra-pǎu nǎng bai

ใน กระเป๋า มี สมุด ปากกา ดินสอ และ ดินสอทด

nai kra-pǎu mii sa-mùt, pàak-kaa, din-sǎw, lé din-sǎw-kòt

ทำไม ผม มี ดินสอทด

tham-mai phǎm mii din-sǎw-kòt?

ผม ไม่ รู้ ผม เป็น นักเขียน

phǎm mâi rúu. phǎm pen ná-k-khǎn

มี นาฬิกา ข้างบน ประตู บ้าน

mii naa-lí-kaa khâaŋ-bon pra-tuu baan

ตอนนี้ เจ็ด โมง เช้า

tcwɔn-níi jèt moong cháau

รถ สี แดง มา

rót sǐi dɛɛŋ maa

คนขับรถ เปิด กระบอก

khon-khàp-rót pòet kra-jòk

เขา ถาม ว่า คุณ ไป ที่ไหน คุณ จะ ไป ที่ไหน

kháu thǎam wâa khun pai thîi-nǎi? khun jà pai thîi-nǎi?

ผม พุด ว่า ผม จะ ไป ตลาด ครับ

phǎm phûut wâa phǎm jà pai ta-làat khráp

เขา ถาม ว่า ตลาด อยู่ ตรงไหน

kháu thǎam wâa ta-làat yùu trong-nǎi?

ผม พุด ว่า ตลาด อยู่ ใกล้ กับ โรงพยาบาล

phǎm phûut wâa ta-làat yùu klâi kàp roong-pha-yaa-baan

ตลาด อยู่ ตรงข้าม กับ โรงเรียน

ta-làat yùu trong-khâam kàp roong-năng

ตลาด ไม่ ไกล จาก โรงเรียน จี้ออส

ta-làat mâi klai jàak roong-rian jii-᳚᳚s

คนขับรถ พูด ว่า เข้าใจ แล้ว

khon-khàp-rót phûut wâa khâo-jai léεw

ใน รถ เขา ถาม อีก

nai rót kháu thăam ᳚iik

คุณ มา จาก ประเทศ อะไร

khun maa jàak pra-thêet ᳚a-rai?

คุณ เป็น คนเยอรมัน ใช่ไหม

khun pen khon yəə-ra-man châi mái?

ไม่ใช่ ครับ ผม ไม่ใช่ คนเยอรมัน

mâi châi khráp. phǒm mâi châi khon yəə-ra-man

คุณ มา จาก ประเทศ ฝรั่งเศส แหรอ

khun maa jàak pra-thêet fa-rà᳚-sèet rǎə?

เปล่า ครับ ผม ไม่ได้ มา จาก ประเทศ ฝรั่งเศส

plàau khráp. phǒm mâi-dâai maa jàak pra-thêet fa-rà᳚-sèet

คุณ เป็น คนอเมริกา หรือเปล่า คุณ มา จาก ประเทศ อเมริกา ไหม

khun pen khon ᳚a-mee-ri-kaa ᳚᳚ plàau? khun maa jàak pra-thêet ᳚a-mee-ri-kaa mái?

เปล่า ครับ

plàau khráp

คุณญี่ปุ่น แหรอ คนเกาหลี แหรอ คนจีน แหรอ

khon yîi-pùn rǎə? khon kau-lîi rǎə? khon jiin rǎə?

ผม ดู เหมือน คุณญี่ปุ่น แหรอ ครับ

phǒm duu ᳚᳚an khon yîi-pùn rǎə khráp?

คนลาว หรือ คนพม่า

khon laaw ᳚᳚ khon pha-mâa?

ผม พูด ว่า ผม เป็น คนอังกฤษ ครับ

phǒm phûut wâa phǒm pen khon ᳚a᳚-krit khráp

คนขับรถ พุด ว่า อ้าว ฝรั่งเศส

khon-khàp-rót phûut wâa ʔâaw, fa-ràŋ!

ใช่ ครับ ฝรั่งเศส

châi khráp. fa-ràŋ

เขา ถาม ว่า คุณ เป็น ครู ใช่ไหม

kháu thăam wâa khun pen khruu châi mái?

ฝรั่งเศส ทุก คน เป็น ครู

fa-ràŋ thúk khon pen khruu

ผม พุด ว่า ไม่ใช่ ครับ ผม เป็น นักเขียน

phǒm phûut wâa mâi châi khráp, phǒm pen nák-khǎn

เขา ถาม ว่า นักเขียน แปล ว่า อะไร

kháu thăam wâa nák-khǎn plɛɛ wâa ʔa-rai?

ผม พุด ว่า คน ที่ ไม่ มี เงิน ครับ

phǒm phûut wâa khon thîi mâi mii ɲən khráp

คนขับรถ เข้าใจ เร็ว มาก

khon-khàp-rót khâo-jai rew mâak

เขา เป็น คน ใจดี ไม่ใช่ คน ใจร้าย ไม่ใช่ คน ใจดำ

kháu pen khon jai-dii — mâi châi khon jai-ráay, mâi châi khon jai-dam

เขา เป็น คนขับรถ ที่ เก่ง

kháu pen khon-khàp-rót thîi kèŋ

แต่ รถ ของ เขา เร็ว มาก มาก

tɛɛ rót khǎwŋ kháu rew mâak mâak

ผม ปิด ตา และ คิด ถึง แม่ ของ ผม

phǒm pít taa lé khít thǎŋ mɛɛ khǎwŋ phǒm

บทที่ ๔ — ตอนสาย ที่ ตลาด

ตอนสาย ผม มา ถึง

tcwɔn-sǎay phǎm maa thǎŋ

ที่นี่ มี ตลาด

thîi-nîi mii ta-làat

ตลาด ใหญ่ มาก และ หอม มาก

ta-làat yài mâak lé hǎwm mâak

มี ผลไม้ ทุก ที่

mii phǎn-la-máai thúk thîi

ส้ม ส้มโอ แอปเปิ้ล มะม่วง มะละกอ

sôm, sôm-ʔoo, tɛɛŋ-moo, má-mûaŋ, má-lá-kw

มะพร้าว มันฝรั่ง สับปะรด ขนุน เงาะ ลำไย

má-phráaw, maŋ-khút, sàp-pà-rót, kha-nǎn, ɲǎ, lam-yai

แอปเปิ้ล และ องุ่น ก็ มี

ʔép-pôn lé ʔa-ŋùn kǎw mii

ผู้หญิง คน หนึ่ง พูด ว่า สวัสดี ค่ะ

phûu-yǎŋ khon nǎŋ phûut wâa sà-wàt-dii khâ

ผม พูด ว่า สวัสดี ครับ

phǎm phûut wâa sà-wàt-dii khráp

เขา ถาม ว่า คุณ สบายดี ไหม ค่ะ

kháu thǎam wâa khun sa-baay-dii mái khâ?

ผม สบายดี ขอบคุณ ครับ

phǎm sa-baay-dii, khòwp-khun khráp

เขา ชื่อ คุณ แสงดาว เขา เป็น คนขาย ผลไม้

kháu chûu khun sǎŋ-daaw. kháu pen khon khǎay phǎn-la-máai

ป้าย ราคา เป็น ตัวเลข ไทย

pâay raa-khaa pen tua-lêek thai

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ และ ๐

nǎŋ, rǎwŋ, sǎam, sìi, hâa, hòk, jèt, pèet, kâau, lé sǔn

สมุด ของ ผม บอก ว่า ตัวเลข ไทย อยู่ บน ป้าย เก่า

sa-mùt khǎwng phǒm bǎwk wâa tua-lêek thai yùu bon pâay kǎu

มะม่วง หนึ่ง กิโล ๕๐ บาท ห้าสิบบาท

má-mûang nê̌ng ki-loo hâa-sìp bàat

ถูก มาก

thùuk mâak!

องุ่น หนึ่ง กิโล ๓๕๐ บาท สามร้อยห้าสิบบาท

ʔa-ŋùn nê̌ng ki-loo sǎam-rǎy-hâa-sìp bàat

แพง นิดหน่อย

phæ̌ng nít-nòy

ผม ถาม ว่า มี ทุเรียน ไหม ครับ

phǒm thǎam wâa mii thú-rian mái khráp?

คุณ แสงดาว พูด ว่า วันนี้ ไม่ มี ทุเรียน ค่ะ

khun sǎ̌ng-daaw phûut wâa wan-níi mâi mii thú-rian khâ

อะไร นะ

ʔa-rai ná?!

ไม่ มี ทุเรียน เหนอ ครับ

mâi mii thú-rian rǎo khráp?

เขา พูด ว่า เมื่อวานนี้ มี ทุเรียน

mâa-waan-níi mii thú-rian

เมื่อวานซืนนี้ มี ทุเรียน

mâa-waan-sǎ̌n-níi mii thú-rian

พรุ่งนี้ จะ มี ทุเรียน มะรืนนี้ จะ มี ทุเรียน

phrû̌ng-níi jà mii thú-rian. ma-rǎ̌n-níi jà mii thú-rian

แต่ วันนี้ ไม่ มี

tè̌e wan-níi mâi mii

ทำไม ครับ เพราะ อะไร

tham-mai khráp? phrǎ ʔa-rai?

เพราะ (ว่า) ผู้ชาย ตัวใหญ่ คน หนึ่ง มา ตอนเช้ามีด

phrǎ (wâa) phûu-chaay tua-yài khon nê̌ng maa tɔɔn-cháau-mùt

เขา ชื้อ ทุเรียน ทุก ลูก

kháu sùu thú-rian thúk lûuk

ทุก ลูก เหวอ ครับ ใช่ ค่ะ ทุก ลูก

thúk lûuk rǎo khráp? châi khâ. thúk lûuk

ใคร ครับ เขา คือ ใคร

khrai khráp? kháu khuu khrai?

ฉัน ไม่ รู้ ค่ะ แต่ เขา ตัวสูง มาก และ หล่อ

chán mâi rúu khâ. tɛɛ kháu tua-sǔunġ mâak, lé lǝw

ดี มาก ผู้ชาย หล่อ มี ทุเรียน ของ ผม

dii mâak. phûu-chaay lǝw mii thú-rian khǝwġ phǝm

คุณ แสงดาว พูด ว่า ที่ ตลาดนัด มี ทุเรียน ค่ะ

thîi ta-làat-nát mii thú-rian khâ

ตลาดนัด อยู่ ที่ไหน ครับ ตลาดนัด อยู่ ข้างหลัง ห้าง ค่ะ

ta-làat-nát yùu thîi-nǎi khráp? ta-làat-nát yùu khâaġ-lǎġ hâaġ khâ

ห้าง อยู่ แถว ไปรษณีย์ ขอบคุณ มาก ครับ

hâaġ yùu thǝw prai-sa-nii. khǝwġ-khun mâak khráp!

ผม ชื่อ มังคุด นึ่ง ก็โล เพราะ ผม ป่วย ทาง ใจ

phǝm sùu maġ-khút nġġ ki-loo, phró phǝm pùay thaaġ jai

มังคุด หวาน มังคุด เข้าใจ ผม

maġ-khút wǎan. maġ-khút khâo-jai phǝm

บทที่ ๕ — ห้าง และ กระเป๋า

ผม ไป ที่ ห้าง

phǒm pai thîi hâaŋ

ห้าง ใหญ่ และ สะอาด มาก

hâaŋ yài lé sa-ʔàat mâak

ข้างใน เย็น สบาย

khâaŋ-nai yen sa-baay

ข้างนอก ร้อน ข้างในหนาว ประเทศ ไทย ตลก ดี

khâaŋ-khǝw rǝwŋ, khâaŋ-nai nǎaw. pra-thêet thai ta-lòk dii

ร้านหนังสือ อยู่ ข้างบน หรือ ข้างล่าง ห้าง

ráan-náŋ-sǎm yùu khâaŋ-bon rǎm khâaŋ-lâaŋ hâaŋ?

ร้านหนังสือ อยู่ ข้างบน ห้าง

ráan-náŋ-sǎm yùu khâaŋ-bon hâaŋ

ร้านขายยา อยู่ ชั้นใต้ดิน

ráan-khǎay-yaa yùu chán-tâai-din

ที่ ร้านหนังสือ มี หนังสือ ภาษา อะไร

thîi ráan-náŋ-sǎm mii náŋ-sǎm phaa-sǎa ʔa-rai?

มี หนังสือ ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ แล้วก็ ภาษาญี่ปุ่น

mii náŋ-sǎm phaa-sǎa thai, phaa-sǎa jiin, phaa-sǎa ʔaŋ-krít, léew-khǝw phaa-sǎa yîi-pùn

ผม ซื้อ หนังสือ หนังสือ เล่ม ชื่อ ทุเรียน สำหรับ ทุก คน

phǒm sǎm náŋ-sǎm nǎeŋ lêm chǎm "thú-rian sǎm-ràp thúk khon"

ใน หนังสือ มี รูปถ่าย ทุเรียน สวย สวย

nai náŋ-sǎm mii rūp-thàay thú-rian sǎy sǎy

หนังสือพิมพ์ วันนี้ บอก ว่า วันนี้ ร้อน สามสิบเก้า องศา

náŋ-sǎm-phim wan-níi bǝwŋk wâa wan-níi rǝwŋ sǎam-sìp-kâau ʔoŋ-sǎa

ขอบคุณ หนังสือพิมพ์ ผม รู้ แล้ว

khǝwŋp-khun náŋ-sǎm-phim. phǒm rúu léew

ที่ ชั้นใต้ดิน มี โทรทัศน์ ใหญ่ และ กล้องถ่ายรูป แพง แพง

thîi chán-tâai-din mii thoo-ra-thát yài lé klîng-thàay-rûup phεεng phεεng

มี โซฟา ใหญ่ สำหรับ สาม ที่ รร ภรรยา

mii soo-faa yài sǎm-ràp sǎa-mii thîi ราว phan-ra-yaa

บน โซฟา มี ผู้ชาย ห้า คน นอน สอง คน

bon soo-faa mii phûu-chaay hâa khon. ๕๕๕ ๕๕๕ khon

ผม นั่ง บน เก้าอี้ ข้าง ข้าง โต๊ะ เล็ก

phǒm nâng bon kâu-?i khâaη khâaη tó lék

ผม เปิด กระเป๋ ของ ผม อะไร อยู่ ใน กระเป๋

phǒm pòet kra-pǎu khǎwη phǒm. ?a-rai yûu nai kra-pǎu?

สมุด อยู่ ใน กระเป๋ ปากกา อยู่ ใน กระเป๋

sa-mùt yûu nai kra-pǎu. pàak-kaa yûu nai kra-pǎu

แต่ กุญแจ บ้าน ของ ผม ไม่ อยู่ ใน กระเป๋

têε kun-jεε bâan khǎwη phǒm mâi yûu nai kra-pǎu

กุญแจ ของ ผม อยู่ ที่ไหน อยู่ บน โต๊ะ ที่ บ้าน หรือ เผล่า ไม่ใช่

kun-jεε khǎwη phǒm yûu thîi-nǎi? yûu bon tó thîi bâan ร้๕ plàau? mâi châi

อยู่ ใต้ โซฟา ที่ บ้าน แหร ผม ไม่ รู้

yûu tâai soo-faa thîi bâan ร้อ? phǒm mâi rúu

นาฬิกา ของ ผม บอก ว่า สิบ โมง

naa-lí-kaa khǎwη phǒm bò๕k wâa sìp moon

ปัญหา กุญแจ คือ ปัญหา ของ ตอนเย็น ตอนนี มี ปัญหา หนึ่ง เดียว: ทุเรียน

pan-hǎa kun-jεε ๕๕๕ pan-hǎa khǎwη ๕๕๕-yen. ๕๕๕-ní mii pan-hǎa ๕๕๕ diaw:
thú-rian

ก่อน ไป ผม หา ห้องน้ำ

kò๕๕ pai, phǒm hǎa hîng-náam

ห้องน้ำผู้หญิง อยู่ ข้างซ้าย ห้องน้ำผู้ชาย อยู่ ข้างขวา

hîng-náam phûu-yîng yûu khâaη-sáay. hîng-náam phûu-chaay yûu khâaη-khwǎa

ห้องน้ำ ที่ ห้าง สะอาด ห้องน้ำ ที่ ตลาด สกปรก นิดหน่อย

hîng-náam thîi hâaη sa-?àat. hîng-náam thîi ta-làat sòk-ka-pròk nít-nòy

แล้ว ผม เดิน ผิด ทาง สมุด ของ ผม มี คำถาม ที่ ๕: ฉัน อยู่ ที่ไหน

léεw phǒm dœon phít thaaη. sa-mùt khǎwη phǒm mii kham-thǎam thîi dii: chán
yûu thîi-nǎi?

ເອ່ ຜູ້ຊາຍ ພຸດ ວ່າ ພມ: ພມ ອຢູ່ ທີ່ໄຮນ ຈັນ ອຢູ່ ຕຣງໄຮນ ຝົດ ອີກ ແລ້ວ

ໄຮ່ອ — phûu-chaay phûut wâa phǎm: phǎm yùu thîi-nǎi? "chán yùu trong-nǎi"
— phìt ʔiik lɛ́ɛw!

ພມ ໄປ ຕຣາດນັດ ຂ້າງຮັ່ງ ຮ້າງ ທີ່ນັ້ນ ມີ ຕຣາດນັດ ໃຫຍ່

phǎm pai ta-làat-nát khâang-lǎng hâang. thîi-nân mii ta-làat-nát yài

ແລະ ທີ່ໂນ່ນ ມີ ຮ້ານອາຫານ ມີ ຮ້ານອາຫານໄທ ຮ້ານອາຫານຈີນ ແລະ ຮ້ານຂາຍຍາ

lɛ́ thîi-nôon mii ráan-ʔaa-hǎan: mii ráan-ʔaa-hǎan thai, ráan-ʔaa-hǎan jiin, lɛ́
ráan-khǎay-yaa

ທ່າໄມ ມີ ຮ້ານຂາຍຍາ ຂ້າງ ຮ້ານອາຫານ ພມ ຈະ ຮູ້ ຕອນເທິງ

tham-mai mii ráan-khǎay-yaa khâang ráan-ʔaa-hǎan? phǎm jà rúu tɔɔn-thîang

บทที่ ๖ — ตอนเที่ยง อาหาร และ ไฟ

ตอนเที่ยง ผม หิว มาก ผม ไป ร้านอาหารไทย

tcwɔn-thîaŋ phǒm hǐw mâak. phǒm pai ráan-ʔaa-hǎan thai

ร้านอาหารไทย อยู่ ข้างหน้า ของ ตลาดนัด พนักงานเสิร์ฟ มา

ráan-ʔaa-hǎan thai yùu khâaŋ-nâa khǎwŋ ta-làat-nát. pha-nák-ŋaan-sòɔp maa

เขา ถาม ว่า กิน อะไร ดี คะ

kháu thǎam wâa kin ʔa-rai dii khá?

ที่ ร้านอาหารจีน มี เมนู ภาษาไทย ภาษาจีน แล้วก็ ภาษาอังกฤษ แต่ ที่ นี่ เมนู มี ภาษาไทย ภาษา เดียว

thîi ráan-ʔaa-hǎan jiin mii mee-nuu phaa-sǎa thai, jiin, léɛw-kǐw ʔaŋ-krit. tèɛ thîi nîi — phaa-sǎa thai phaa-sǎa diaw

ดี มาก นึก วันนี้ คือ การ สอบ ผม เปิด สมุด ของ ผม

dii mâak, ník. wan-níi khǎw kaan sòɔp. phǒm pòɔt sa-mùt khǎwŋ phǒm

ผม พุด ซ้า ซ้า: ข้าวผัด กุ้ง ครับ แล้วก็ ผัดกะเพรา ไข่ ครับ

phǒm phûut cháa cháa: khâaw-phàt kûŋ khráp. léɛw-kǐw phàt-kà-phrau kài khráp

เผ็ด ไหม คะ

phèt mái khá?

สมุด ของ ผม บอก ว่า พุด: เผ็ด นิดหน่อย แต่ ปาก ของ ผม พุด ว่า เผ็ด มาก มาก ครับ

sa-mùt bòɔk wâa phûut: phèt nít-nòy. tèɛ pàak khǎwŋ phǒm phûut wâa phèt mâak mâak khráp!

ทำไม ปาก ทำไม

tham-mai, pàak? tham-mai?

อาหาร มา เร็ว ข้าวผัด กุ้ง สวย มาก ข้าว ร้อน กุ้ง ใหญ่

ʔaa-hǎan maa rew. khâaw-phàt kûŋ sǔay mâak: khâaw rɔɔn, kûŋ yài

ข้าวผัด กุ้ง อร่อย ไหม อร่อย มาก ไม่ใช่ อร่อย นิดหน่อย

khâaw-phàt kûŋ ʔa-ròy mái? ʔa-ròy mâak. mâi chài ʔa-ròy nít-nòy

แล้ว ผม กิน ผัดกะเพรา

léɛw phǒm kin phàt-kà-phrau

หนึ่ง วินาที ผม สบายดี สอง วินาที ปาก ของ ผม ร้อน สาม วินาที ผม คือ ไฟ

nə̌ng wí-naa-thii: sa-baay-dii. sǎwng wí-naa-thii: pàak rǎwn. sǎam wí-naa-thii: phǎm khə̌m fai

น้ำ น้ำเปล่า ครับ เร็ว เร็ว

náam! náam-plàau khráp! rew rew!

น้ำเปล่า ไม่ มี รส แต่ สดชื่น

náam-plàau mâi mii rót, tɛ̌ɛ sòt-chə̌m

น้ำแข็ง อีก ครับ นม อีก ครับ

náam-khǎ̌ng ʔiik khráp! nom ʔiik khráp!

พนักงานเสิร์ฟ หัวเราะ และ ถาม ว่า น้ำมะพร้าว ไหม คะ

pha-nák-ŋaan-sə̌əp hǎa-rǎw lé thǎam wâa náam-má-phráaw mái khá?

ครับ และ น้ำส้ม และ ชามะนาว และ มะม่วงปั่น

khráp. lé náam-sôm, lé chaa-má-naaw, lé má-mûaŋ-pàn

น้ำส้ม เปรี้ยว ไหม น้ำส้ม เปรี้ยว เปรี้ยว แต่ วันนี้ เปรี้ยว คือ เพื่อน ของ ผม

náam-sôm príaw mái? príaw príaw! tɛ̌ɛ wan-níi, príaw khə̌m phǎan khǎwng phǎm

โต๊ะข้างข้าง มี ผู้หญิง สอง คน เขา กิน ข้าวซอย และ แกงเขียวหวาน

tó khâaŋ khâaŋ mii phûu-yǐŋ sǎwng khon. kháu kin khâaw-sɔ̌y lé kɛ̌ŋ-khǐaw-wǎan

เขา กิน ผัด และ เขา สบาย สบาย เขา ดู ผม และ ผม ดู เหมือน คน ป่วย

kháu kin phèt lé kháu sa-baay sa-baay. kháu duu phǎm, lé phǎm duu mǎan khon pùay

ผู้หญิง คน หนึ่ง ถาม ว่า เป็น ยังไง บ้าง คะ

phûu-yǐŋ khon nə̌ng thǎam wâa pen yaŋ-ŋai bâaŋ khá?

ผม พูด ว่า ผม ไม่ ค่อย สบาย ครับ แต่ อาหาร อร่อย มาก ครับ

phǎm mâi khô̌y sa-baay khráp. tɛ̌ɛ ʔaa-hǎan ʔa-ròy mâak khráp!

อาหาร ไทย ผัด แต่ อร่อย มาก มาก อาหาร ไทย รสชาติ จัด ไม่ ค่อย จืด

ʔaa-hǎan thai phèt tɛ̌ɛ ʔa-ròy mâak mâak. ʔaa-hǎan thai rót-châat jàt, mâi khô̌y jə̌m

ผู้หญิง คน หนึ่ง ถาม ว่า อาหาร อังกฤษ เป็น ยังไง รสจัด ไหม

ʔaa-hǎan ʔaŋ-krit pen yaŋ-ŋai? rót-jàt mái?

ผม คิด ถึง อาหาร ของ ผม ที่ บ้าน เนื้อวัว ต้ม กับ น้ำ ร้อน สอง ชั่วโมง

phǎm khít thǎng ʔaa-hǎan khǎwng phǎm thîi bâan: nǎa-wua tǔm kàp náam rǔwn
rǎwng chûa-moon

ไม่อร่อย ครับ ผม พุด ตรง ตรง อาหาร อังกฤษ รสอ่อน อาหาร อังกฤษ จืด แต่ ผม ไม่ พุด ที่ นี้

mâi ʔa-rǔy khráp. ʔaa-hǎan ʔaŋ-krit rót-ʔǎwn, jǔut. tɛɛ phǎm mâi phûut thîi nîi

ผม จ่าย สองร้อยเก้าสิบเก้า บาท ป้าย เขียน ว่า ๒๕๕

phǎm jàay rǎwng-rǔy-kâau-sìp-kâau bàat. pây khǎan wâa ๒๕๕

ถูก มาก สำหรับ ไฟ และ ความ สุข

thùuk mâak, sǎm-ràp fai lé khwaam sùk

บทที่ ๗ — ผู้ชาย ตัวใหญ่ กับ ผู้เรียน ร้อย ลูก

ตอนบ่าย ผม อยู่ ที่ ตลาดนัด

tuon-bàay phǎm yùu thîi ta-làat-nát

ผม ถาม ทุก คน: ผู้เรียน อยู่ ตรงไหน ครับ

phǎm thǎam thúk khon: thú-rian yùu trong-nǎi khráp?

ผู้หญิง คน หนึ่ง พูด ว่า ตรง โหนด ค่ะ

trong nôon khâ

โหนด คือ อะไร

nôon khǎm ʔa-rai?

โหนด คือ ร้าน เล็ก หนึ่ง ร้าน

nôon khǎm ráan lék nèng ráan

ข้างหน้า ร้าน มี ผู้เรียน ร้อย ลูก

khâang-nâa ráan mii thú-rian rǔay lûuk

และ ข้างหลัง ผู้เรียน มี ผู้ชาย ตัวใหญ่ ตัวสูง และ หล่อ

lé khâang-lǎng thú-rian mii phûu-chaay tua-yàì, tua-sǔung, lé lòo

เขา คือ ผู้ชาย จาก ตลาด

kháu khǎm phûu-chaay jàak ta-làat!

ผม พูด ว่า สวัสดิ์ ครับ คุณ มี ผู้เรียน ของ ผม

sà-wàt-dii khráp. khun mii thú-rian khǔwng phǎm!

เขา พูด ว่า ไม่ใช่ ครับ ผม มี ผู้เรียน ของ ผม ร้อย ลูก

mâi châi khráp. phǎm mii thú-rian khǔwng phǎm. rǔay lûuk

เขา ชื่อ คุณ มงคล

kháu chǎm khun mong-khon

คุณ มงคล เป็น พนักงานขาย ผู้เรียน

khun mong-khon pen pha-nák-ɲaan-khǎay thú-rian

เมื่อวานนี้ เขา เป็น พนักงานบริษัท

mǎa-waan-níi kháu pen pha-nák-ɲaan-bɔɔ-ri-sàt

วันนี้ เขา ขาย ผู้เรียน หน้า ตลาดนัด

wan-níi kháu khǎay thú-rian nâa ta-làat-nát

ทำไม ครับ

tham-mai khráp?

เขา พูด ว่า เพราะ ทุเรียน ดี กับ ใจ

phró thú-rian dii kàp jai

และ บริษัทร ไม่ ดี กับ ใจ

lě bvv-ri-sàt mǎi dii kàp jai

ผม เข้าใจ เขา หนึ่งร้อย เปอร์เซนต์

phǒm khào-jai kháu nǐng-róoy pəə-sen

ผม ถาม ว่า ทุเรียน หนึ่ง ลูก เท่าไหร่ ครับ

thú-rian nǐng lûuk thǎu-rài khráp?

เขา พูด ว่า ลูก นี้ สองพันห้าร้อย บาท

lûuk níi sǎwng-phan-hǎa-róoy bàat

สองพันห้าร้อย

sǎwng-phan-hǎa-róoy?!

แพง มาก ครับ ทำไม แพง

phɛɛng mâak khráp! tham-mai phɛɛng?

เพราะ (ว่า) ลูก นี้ หอม ที่สุด ใน ประเทศ ไทย

phró (wǎa) lûuk níi hǎwm thǎi-sút nai pra-thêet thai

ผม พูด ว่า หอม แร่ ครับ

hǎwm rǎə khráp?

ทุเรียน ไม่ หอม ครับ ทุเรียน เหม็น

thú-rian mǎi hǎwm khráp. thú-rian mǎn!

คุณ มงคล ดู ผม ช้ำ ช้ำ

khun mon-khon duu phǒm cháa cháa

เขา พูด ว่า คุณ พูด อีก ครั้ง ได้ไหม

khun phûut ?iik khráp dǎai mǎi?

ผม พูด ว่า ขอโทษ ครับ หอม ครับ หอม มาก

khǎw-thôot khráp. hǎwm khráp. hǎwm mâak

เรา พูด ราคา หนึ่ง ชั่วโมง

rau phûut raa-khaa nǐng chûa-moon

หนึ่ง ชั่วโมง คือ หกสิบ นาที

nəŋ chûa-moonŋ khə̌m hòk-sìp naa-thii

หกสิบ นาที คือ เวลา มาก สำหรับ ผลไม้ หนึ่ง ลูก

hòk-sìp naa-thii khə̌m wee-laa mâak sǎm-ràp phǎn-la-máai nəŋ lûuk

ตั้งแต่ บ่าย หนึ่ง ถึง บ่าย สอง เรา เป็น เพื่อน กัน

tâŋ-tɛ̌e bàay nəŋ thǎŋ bàay sǎwŋ, rau pen phǎn kan

คุณ มงคล พูด ว่า สำหรับ เพื่อน: หนึ่งพัน บาท

sǎm-ràp phǎn: nəŋ-phan bàat

หนึ่งพัน บาท ถูก ไหม ไม่ ถูก

nəŋ-phan bàat thùuk mái? mǎi thùuk

แต่ วันเกิด ของ พ่อ มี หนึ่ง ครั้ง ใน หนึ่ง ปี

tɛ̌e wan-kə̌ət khǎwŋ phǎw mii nəŋ khraŋ nai nəŋ pii

ผม จ่าย หนึ่งพัน บาท

phǎm jàay nəŋ-phan bàat

คุณ มงคล พูด ว่า เก่ง มาก คุณ ชื่อ ทุเรียน ที่ ดี ที่สุด

kə̌n mâak! khun sǎm thǔ-rian thǐi dii thǐi-sùt

ทุเรียน ของ ผม ใหญ่ และ หอม และ ตัว มัน ร้อน จาก แดด

thǔ-rian khǎwŋ phǎm yài lé hǎwŋ, lé tua man róŋn jàak dɛ̌et

ผม รัก มัน แล้ว

phǎm rák man léɛw

ผม พูด ว่า ขอบคุณ ครับ แล้ว เจอ กัน ใหม่

khǎwŋ-khun khraŋ. léɛw jə̌ə kan mǎi

เขา พูด ว่า เช่นกัน ครับ

chên-kan khraŋ

บทที่ ๘ — เบอร์โทรศัพท์ ใน หัว

มี ปัญหา ใหม่

mii pan-hǎa mài

บ้าน ของ พ่อแม่ ของ มุกิตา อยู่ ที่ไหน

bâan khǎwng phǎw-mǐi khǎwng mú-thí-taa yùu thîi-nǎi?

ผม ไม่ รู้ และ มือถือ ของ ผม ปิด

phǎm mâi rúu, lé mǎi-thǎi khǎwng phǎm pít

ผม ไป ไปรษณีย์

phǎm pai prai-sa-nii

ทำไม ไปรษณีย์ ผม ไม่ รู้ ผม ตกใจ

tham-mai prai-sa-nii? phǎm mâi rúu. phǎm tòk-jai

ที่ ไปรษณีย์ ไม่ มี โทรศัพท์ สำหรับ ผม

thîi prai-sa-nii mâi mii thoo-ra-sàp sǎm-ràp phǎm

แต่ มี ผู้หญิง ใจดี คน หนึ่ง

tǎi mii phûu-yǎng jai-dii khon nǎeng

เขา เป็น เลขา ของ ผู้จัดการ ไปรษณีย์

kháu pen lee-khǎa khǎwng phûu-jàt-kaan prai-sa-nii

เขา ถาม ว่า เบอร์โทรศัพท์ ของ แฟน คุณ เบอร์ อะไร คะ

bəə thoo-ra-sàp khǎwng fɛən khun bəə ʔa-rai khá?

ผม ปิด ता

phǎm pít taa

ใน หัว ของ ผม มี เพลง

nai hǎa khǎwng phǎm mii phleeng

มุกิตา พุด เบอร์ ของ เขา หนึ่ง ครั้ง ตอน เรา เจอ กัน

mú-thí-taa phûut bəə khǎwng kháu nǎeng khráng, tɔɔn rau jəə kan

และ ผม พุด ตาม ทุก คั่น ก่อน นอน

lé phǎm phûut taam thúk khǎm kòɔn nɔɔn

ศูนย์ แปด เก้า

sǔn, pèet, kâau...

ห้า สี สอง

hâa, sòi, sǎawj...

หก สาม เจ็ด หนึ่ง

hòk, sǎam, jèt, nèj!

เลขา พูด ว่า เก่ง มาก ค่ะ

kèj mâak khâ!

เขา ไทร

kháu thoo

มุกิตา รับ

mú-thí-taa ráp

ผม พูด ว่า สวัสดี ครับ ผม นิค ครับ

sà-wàt-dii khráp! phǒm ník khráp!

มุกิตา ถาม ว่า นิค คุณ อยู่ ที่ไหน คุณ อยู่ ตรงไหน

ník! khun yùu thîi-nǎi? khun yùu trong-nǎi?!

คุณ โอเค ไหม มือถือ ของ คุณ อยู่ ที่ไหน

khun ʔoo-khee mái? mǎx-thǎx khǎwɔŋ khun yùu thîi-nǎi?

ผม พูด ว่า มือถือ ของ ผม ป่วย ครับ แต่ ผม สบายดี

mǎx-thǎx khǎwɔŋ phǒm pùay khráp. tɛɛ phǒm sa-baay-dii!

และ ผม มี ทุเรียน ที่ ดี ที่สุด ใน ประเทศไทย

lé phǒm mii thú-rian thîi dii thîi-sùt nai pra-thêet thai!

มุกิตา เจียบ หนึ่ง วินาที

mú-thí-taa ŋáp nèj wí-naa-thii

แล้ว เขา พูด ว่า ทุเรียน แร่

léɛw kháu phûut wâa: thú-rian rǎo?

ใช่ ครับ ทุเรียน สำหรับ พ่อ ของ คุณ

châi khráp! thú-rian sǎm-ràp phǎw khǎwɔŋ khun!

เขา พูด ว่า โอเค ค่ะ มา บ้าน ตอน หก โมง เย็น นะ

ʔoo-khee khâ. maa bâan tɔɔn hòk moonj yen ná

บ้าน อยู่ ข้าง โรงงาน เก่า ตรงข้าม กับ ห้องสมุด

bâan yùu khâaŋ rooŋ-ŋaan kàu, trong-khâam kàp hǔŋ-sa-mùt

ระหว่าง ร้านขายยา กับ โรงเรียน

ra-wàanŋ ráan-khăay-yaa kàp roonŋ-rian

ผม เขียน ทุก คำ ใน สมุด ด้วย ดินสอทด

phǒm khǎan thúk kham nai sa-mùt dūay din-sǎw-kòt

ดินสอทด ของ ผม มี งาน แล้ว

din-sǎw-kòt khǎwŋ phǒm mii ŋaan léɛw

ตอนนี้ บ่าย สาม ครั้ง

twon-níi bàay sǎam khrŋŋ

สาม ชั่วโมง ถึง หก โมง เขียน

sǎam chûa-moonŋ thǎŋ hòk moonŋ yen

ผม พัก สิบห้า นาที

phǒm pháak sìp-hâa naa-thii

ผม ดื่ม ชา เขียน หนึ่ง แก้ว และ กิน ขนมหึงสังขยา

phǒm dǐem chaa yen nŋŋ kĕɛw, lé kin kha-nǎm-panŋ-sǎanŋ-kha-yǎa

ชาไทย เขียน หวาน พอดี และ หอม มาก

chaa-thai yen wǎan phw-dii, lé hǎwm mâak

ทุเรียน ของ ผม นั่ง บน เก้าอี้ ข้าง ผม

thú-rian khǎwŋ phǒm nâŋ bon kâu-ŋi khâanŋ phǒm

คน ดู เรา สอง คน

khon duu rau sǎwŋ khon

ผม ไม่ สน ผม มี เพื่อน ใหม่

phǒm mâi sǎn. phǒm mii phŋan mài

บทที่ ๔ — ตอนเย็น ครอบครัว ของ มุกิตา

หก โมง เย็น ผม อยู่ หน้า บ้าน

hòk moon yen. phǒm yùu nâa bâan

บ้าน ใหญ่ และ อุ่น และ มี เสียง คน มาก

bâan yài lé ?ùn, lé mii sǎng khon mâak

ผม มี ทุเรียน ใน กระเป๋ า ใหญ่

phǒm mii thú-rian nai kra-pǎu yài

มุกิตา เปิด ประตู

mú-thí-taa pèet pra-tuu

ข้างหลัง เขา มี คน สิบห้า คน

khâang-lǎng kháu mii khon sǐp-hâa khon

ทุกคน ดู ผม

thúk khon duu phǒm

ผู้หญิง ตัวเล็ก คน หนึ่ง มา ข้างหน้า

phûu-yǐng tua-lék khon nê̄ng maa khâang-nâa

เขา คือ คุณยาย

kháu khun-yaay

คุณยาย ถาม ว่า คุณ คือ นิค ใช่ไหม

khun khun ník châi mái?

ใช่ ครับ ผม คือ นิค

châi khráp, phǒm khun ník

คุณ ชื่อ อะไร คุณ นามสกุล อะไร

khun chûn ?a-rai? khun naam-sà-kun ?a-rai?

ผม ชื่อ นิค นามสกุล สมิต ครับ

phǒm chûn ník, naam-sà-kun sà-mít khráp

คุณยาย พูด ว่า ยินดีที่ได้รู้จัก

yin-dii thîi dâai rúu-jàk

ผม พูด ว่า เช่นกัน ครับ

chên-kan khráp

คุณยาย ถาม ว่า พ่อแม่ ของ คุณ อยู่ ที่ ประเทศ อังกฤษ หรือ เขา สบายดี ไหม

phǔw-mêe khǎwng khun yùu thîi pra-thêet ʔaŋ-krit rǎo? kháu sa-baay-dii mái?

สบายดี ครับ แต่ นาน ครับ

sa-baay-dii khráp. tɛɛ nǎaw khráp

คุณยาย ถาม ว่า คุณนึก คือ สามี ของ คุณมุกิตา ใช่ไหม

khun-ník khɯm sǎaa-mii khǎwng khun-mú-thí-taa châi mái?

มุกิตา พูด เร็ว ว่า ไม่ใช่ ค่ะ ยาย เขา เป็น แฟน

mâi châi khâ, yaay! kháu pen fɛɛn!

คุณยาย พูด ว่า แฟน วันนี้ สามี พรุ่งนี้

fɛɛn wan-níi, sǎaa-mii phrûŋ-níi

ทุก คน หัวเราะc วม ก็ หัวเราะc ซ้ำ ไป สอง วินาที

thúk khon hǔa-rǎw. phǎm kǎw hǔa-rǎw — cháa pai sǎwng wí-naa-thii

มุกิตา พูด ว่า มา ค่ะ นี้ คือ ครอบครัว

maa khâ. nîi khɯm khrǎwɔp-khrua

นี่ คือ แม่ ของ ฉัน

nîi khɯm mǎe khǎwng chán

แม่ ของ มุกิตา เป็น หมอ

mǎe khǎwng mú-thí-taa pen mǎw

นั่น คือ น้ำ ของ ฉัน เขา เป็น พยาบาล

nân khɯm náa khǎwng chán. kháu pen pha-yaa-baan

หมอ และ พยาบาล ใน บ้าน เดียว ด้ มาก วม กิน ผัก ไม่ เก่ง

mǎw lé pha-yaa-baan nai baan diaw. dii mâak. phǎm kin phèt mâi kèŋ

วม ถาม ว่า พวกเขา คือ ใคร ครับ

phûak-kháu khɯm khrai khráp?

โน่น คือ ลูกชาย ของ น้ำ และ ลูกสาว ของ น้ำ

nôon khɯm lûuk-chaay khǎwng náa, lé lûuk-sǎaw khǎwng náa

เด็กผู้ชาย ชื่อ เต้ เด็กผู้หญิง ชื่อ ฝน

dèk phûu-chaay chûm tɛɛ. dèk phûu-yǐŋ chûm fǎn

เต้ ถาม ว่า เขา ชื่อ อะไร

kháu chûm ʔa-rai?

เต้ ดู ุ้เรียน ใน กระเป๋า ของ วม

têe duu thú-rian nai kra-pău khǎwng phǎm

ผม พูด ว่า เขา ชื่อ คุณ นาม ครับ

kháu chǎm khun năam khráp

แต่ ชอบ ผม แล้ว

têe chǎwng phǎm lǎew

แล้ว ผู้ชาย ตัวสูง คน หนึ่ง มา จาก ห้องนั่งเล่น

lǎew phǎu-chaay tua-sǔung khon nǎeng maa jàak hǎwng-nâng-lên

เขา ตัวใหญ่ เขา หล่อ

kháu tua-yài. kháu lǎew

เขา คือ คุณ มงคล คน ชาย ทุเรียน

kháu khǎm khun mong-khon. khon khǎay thú-rian!

ผม ถาม ว่า คุณ มา ทำไม ครับ

khun maa tham-mai khráp?!

มุกิตา พูด ว่า คุณมงคล เป็น เพื่อน ของ พ่อ ค่ะ

khun-mong-khon pen phǎan khǎwng phǎw khǎ

บ้าน ของ เขา อยู่ ติด กับ บ้าน นี้

bâan khǎwng kháu yǔn tìt kàp bâan nǐi

คุณ มงคล หวังเรา ใหญ่ และ พูด ว่า สวัสดี เพื่อน

sà-wàt-dii, phǎan!

เขา พูด ว่า ทุก ปี ผม ชื่อ ทุเรียน ทุก ลูก ใน ตลาด

thúk pii, phǎm sǎm thú-rian thúk lǔuk nai ta-làat

ทำไม ครับ

tham-mai khráp?!

เพราะ (ว่า) วันเกิด ของ เพื่อน ของ ผม

phrǎw (wâa) wan-kèet khǎwng phǎan khǎwng phǎm!

ผม ดู ทุเรียน ของ ผม

phǎm duu thú-rian khǎwng phǎm

ผม ชื่อ ทุเรียน ของ พ่อ จาก เพื่อน ของ พ่อ

phǎm sǎm thú-rian khǎwng phǎw jàak phǎan khǎwng phǎw

หนึ่งพัน บาท

nǎeng-phan bàat

คุณ มงคล เป็น พนักงานขาย ที่ เก่ง มาก จริง จริง

khun mong-khon pen pha-nák-ṇaan-khăay thîi kèṇ mâak jin jin

บทที่ ๑๐ — คุณตา ถาม หนึ่งในล้าน คำถาม

ใน ห้องนั่งเล่น มี ผู้ชาย เก่า แก่ นั่ง บน โซฟา

nai hōng-nâng-lên mii phūu-chaay kàu kèe nâṅ bon soo-faa

เขา คือ คุณตา

kháu khun-khun khun-taa

ข้างหน้า เขา มี โทรทัศน์ แต่ โทรทัศน์ ปิด

khâang-nâa kháu mii thoo-ra-thát, tề thoo-ra-thát pìt

คุณตา ชอบ ดู คน ไม่ ชอบ ดู โทรทัศน์

khun-taa chōwp duu khon, mâi chōwp duu thoo-ra-thát

คุณตา พูด ว่า คุณตา ชอบ ถาม

khun-taa chōwp thăam

ชอบ ถาม แปล ว่า อะไร

chōwp thăam plɛɛ wâa ʔa-rai?

ผม จะ รู้ ใน สาม สอง หนึ่งใน

phǎm jà rúu nai sǎam, sǎawṅ, nṁṅ

คุณตา ถาม ว่า คุณ อายุ เท่าไหร่ อายุ ที่ ปี

khun ʔaa-yú thâu-rài? ʔaa-yú kii pii?

ผม อายุ สามสิบเจ็ด ปี ครับ

phǎm ʔaa-yú sǎam-sìp-ʔèt pii khráp

คุณ เกิด ปี อะไร

khun kṛṛt pii ʔa-rai?

ผม เกิด ปี ค.ศ. หนึ่งพัน หนึ่งร้อยเก้าสิบเก้า ไม่ใช่

phǎm kṛṛt pii khaw-sǎaw nṁṅ-phan khráp... ʔṛṛ, mâi chāi

คุณตา หัวเราะ

khun-taa hǎa-ró

เขา พูด ว่า ค.ศ. คือ คริสต์ศักราช

khaw-sǎaw khun-khun khrís-ta-sàk-ka-râat

พ.ศ. คือ พุทธศักราช

phaw-sǎaw khun-khun phút-tha-sàk-ka-râat

พ.ศ. คือ ค.ศ. บวก ห้าร้อยสี่สิบสาม

phəw-sǎw khəw khəw-sǎw bùak hāa-rǎw-sìi-sìp-sǎam

ผม คิด ข้า ข้า

phǒm khít cháa cháa

คุณตา ถาม ว่า วันเกิด ของ คุณ เมื่อไหร่

wan-kəət khǎwŋ khun mǎa-rài?

วัน อะไร วันไหน เดือน อะไร เดือนไหน ปี อะไร ปีไหน

wan ʔa-rai? wan-nǎi? dʰan ʔa-rai? dʰan-nǎi? pii ʔa-rai? pii-nǎi?

วันที่ เท่าไหร่ เกิด ที่ โมง เกิด ตอนไหน

wan-thîi thāu-rài? kəət kîi moonŋ? kəət tɔɔn-nǎi?

คำถาม มา เร็ว เหมือน รถ ของ คนขับรถ

kham-thǎam maa rew mǎan rót khǎwŋ khon-khàp-rót

ผม พูด ว่า ผม เกิด วัน อังคาร ครับ

phǒm kəət wan ʔaŋ-khaan khráp

วันที่ ยี่สิบเอ็ด เดือน กุมภาพันธ์

wan-thîi yîi-sìp-ʔèt dʰan kum-phaa-phan

คุณตา พูด ว่า ดี มาก แล้ว วัน ใน สัปดาห์ มี วัน อะไร บ้าง

dii mâak! léew wan nai sàp-daa mii wan ʔa-rai bâaŋ?

นี่ คือ การ สอบ จริง จริง

nîi khəw kaan sǎwŋ jing jing

วัน จันทร์ วัน อังคาร วัน พุธ

wan jan, wan ʔaŋ-khaan, wan phút...

วัน พฤหัสบดี วัน ศุกร์ วัน เสาร์ วัน อาทิตย์

wan pha-rú-hàt, wan sùk, wan sǎu, wan ʔaa-thít!

คุณตา พูด ว่า เก่ง มาก แล้ว เดือน มี อะไร บ้าง

kəŋ mâak! léew dʰan mii ʔa-rai bâaŋ?

มกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม เมษายน

ma-ka-raa-khom, kum-phaa-phan, mii-naa-khom, mee-sǎaa-yan...

พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคม

phrút-sà-phaa-khom, mí-thù-naa-yan, ka-ra-ka-daa-khom, sǎŋ-hǎaa-khom...

กันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน ธันวาคม

kan-yaa-yon, tù-laa-khom, phrút-sa-jì-kaa-yon, than-waa-khom!

สิบสอง เดือน ครับ ผม รู้ ทุก เดือน

sìp-sǎwng dɯan khráp! phǒm rúu thúk dɯan!

คุณตา ถาม ว่า คุณ มา ประเทศ ไทย เมื่อไหร่

khun maa pra-thêet thai mǎa-rài?

เดือนที่แล้ว เธอ ปีที่แล้ว เธอ

dɯan-thîi-léew rǎo? pii-thîi-léew rǎo?

ผม มา เดือนที่แล้ว ครับ ปีนี้ ครับ

phǒm maa dɯan-thîi-léew khráp. pii-níi khráp

เดือนนี้ ผม เรียน ภาษาไทย เดือนหน้า ผม จะ พุด เก่ง

dɯan-níi phǒm rian phaa-sǎaa thai. dɯan-nǎa phǒm jà phûut kèng

ปีนี้ ผม จะ พุด เก่ง มาก

pii-nǎa phǒm jà phûut kèng mâak

คุณตา ถาม ว่า คุณ เรียน ที่ ชั่วโมง ที่ วัน ที่ เดือน

khun rian kîi chûa-moong? kîi wan? kîi dɯan?

ผม พุด ว่า ทุก วัน สอง ชั่วโมง ครับ สาม อาทิตย์ แล้ว ครับ

thúk wan sǎwng chûa-moong khráp. sǎam ʔaa-thít léew khráp

คุณตา ถาม ว่า วันหยุด ของ ไทย มี วัน อะไรบ้าง

wan-yùt khǎwng thai mii wan ʔa-rai bâang?

ผม เปิด สมุด เร็ว มาก

phǒm pòet sa-mùt rew mâak

วันปีใหม่ วันเด็ก วันสงกรานต์ ครับ

wan-pii-mài, wan-dèk, wan-sǎng-kraan khráp!

วันแม่ เดือน สิงหาคม วันพ่อ เดือน ธันวาคม ครับ

wan-mêe dɯan sǎng-hǎaa-khom, wan-phôw dɯan than-waa-khom khráp!

และ วันนี้ คือ วันเกิด ของ พ่อ ของ มุกิตา ครับ

lé wan-níi khɯm wan-kòet khǎwng phôw khǎwng mú-thí-taa khráp!

คุณตา ยิ้ม ใหญ่ มาก

khun-taa yím yài mâak

เขา พุด ว่า คำถาม สุดท้าย

kham-thǎam sùt-tháay

คำ ปฏิเสธ ของ เป็น คือ อะไร

kham pa-tì-sèet khǎwng "pen" khun ʔa-rai?

ผม พูด ว่า ไม่ใช่ ครับ

mâi châi khráp!

ถูก ต้อง คุณ ไม่ใช่ นักเรียน ที่ แย่ เลย

thùuk tǎwng! khun mâi châi nák-rian thîi yǎe ləəy

หยุด ได้ แล้ว ตา ไป กิน ข้าว กัน

yùt dāai léəw, taa. pai kin khāaw kan

แม่ ของ มุกิตา เรียก จาก ห้อง อาหาร

mêe khǎwng mú-thí-taa rîak jàak hǎwng ʔaa-hǎan

ขณะ นี้ หนึ่ง หุ่น ทรง

kha-nà ní nǎwng thûm trong

ตอนคำ มา ถึง แล้ว

toon-khām maa thǎwng léəw

บทที่ ๑๐.๕ — เกม ของ คุณตา

ก่อน อาหาร คุณตา พูด ว่า เรา จะ เล่น เกม

kòon ʔaa-hǎan, khun-taa phûut wâa rau jà lèn keem

เกม ชื่อ ทาม เร็ว ตอบ เร็ว

keem chûm: thǎam rew, tòop rew

นักเรียน จี๋จอส ทุกคน รู้ เกม นี้

nák-rian jii-ʔóos thúk khon rúu keem níi

คุณตา ทาม เต้ ว่า คุณ คือ ใคร

khun khǝm khrai?

เต้ พูด ว่า ผม คือ เต้ ผม เป็น นักเรียน

phǎm khǝm têe! phǎm pen nák-rian!

คุณตา ทาม ฝน ว่า คุณ เป็น ใคร

khun pen khrai?

ฝน พูด ว่า ฉัน เป็น ผู้หญิง และ ผม เป็น ผู้ชาย ไม่ใช่

chán pen phûu-yǐŋ! lé "phǎm pen phûu-chaay" — mâi châi sǎm-ràp chán!

ทุกคน หัวเราะ

thúk khon hǎa-ró

คุณตา ทาม ว่า พวกเรา เป็น ใคร

phûak-rau pen khrai?

ฝน พูด ว่า พวกเรา เป็น ครอบครัว

phûak-rau pen khrǝw-khrua!

คุณยาย พูด ว่า และ ฉัน เป็น อาจารย์ ของ เกม นี้

lé chán pen ʔaa-jaan khǝw keem níi

คุณตา ทาม แม่ ว่า ใคร เป็น หมอ

khrai pen mǎw?

แม่ พูด ว่า ฉัน เป็น หมอ ค่ะ หมอ หรือ แพทย์ คำ เดียว กัน

chán pen mǎw khâ. mǎw rǎm phêet — kham diaw kan

เต้ ชี้ ที่ แม่ และ พูด ว่า เขา เป็น หมอ

kháu pen mǎw!

เขา เป็น หมอ ที่ โรงพยาบาล ใหญ่

kháu pen mǎw thîi roong-pha-yaa-baan yài

คุณตา ดู มุกิตา และ ถาม ว่า เขา ชื่อ อะไร

kháu chhū ?a-rai?

มุกิตา ครับ และ จัน คือ ลิซ่า ไม่ใช่ ครับ

mú-thí-taa khráp! lé "chán khū lí-sǎaa" — mǎi chài khráp!

คุณตา พูด ว่า ลูก ต้อง ลิซ่า เป็น นักเรียน เก่า ของ เกม นี้

thùuk tōng! lí-sǎaa pen nák-rian kàu khǎwng keem ní

คุณตา ถาม ผม ว่า ผม คือ ใคร

phǎm khū khrai?

คุณ คือ คุณตา ครับ

khun khū khun-taa khráp!

เขา พูด ว่า ไม่ใช่ คุณ คือ คุณมงคล

mǎi chài! khun khū khun-mong-khon!

คุณ มงคล พูด ว่า ผม เหวอ

phǎm rǎo?!

เกม นี้ ยาก สำหรับ ทุก คน

keem ní yâak sǎm-ràp thúk khon

คุณตา ถาม ว่า พวกคุณ เป็น คน อะไร

phûak-khun pen khon ?a-rai?

เชื้อชาติ ของ พวกเรา คือ อะไร

chúa-châat khǎwng phûak-rau khū ?a-rai?

ทุก คน พูด ว่า พวกเรา เป็น คนไทย

phûak-rau pen khon thai!

จัน เป็น คนไทย จัน เป็น คนไทย จัน เป็น คนไทย

chán pen khon thai! chán pen khon thai! chán pen khon thai!

ผม พูด ซ้ำ หนึ่ง วินาที: ผม เป็น คนอังกฤษ ครับ

phǎm pen khon ?aŋ-krit khráp!

คุณตา ถาม น้า ว่า คุณ ทำงาน ที่ไหน

khun tham-ŋaan thîi-nǎi?

น้า เป็น พยาบาล แต่ สามิ ของ น้า ทำงาน ที่ สถานทูต ญี่ปุ่น

náa pen pha-yaa-baan, tɛɛ sǎaa-mii khǎwŋ náa tham-ŋaan thîi sa-thǎan-thûut
yîi-pùn

เขา เป็น เลขานุการ ของ ผู้จัดการ ใหญ่

kháu pen lee-khǎaa-nú-kaan khǎwŋ phûu-jàt-kaan yài

เลขา ผู้ชาย ก็ มี ครับ

lee-khǎaa phûu-chaay kǎw mii khráp!

คุณตา ถาม ผม ว่า คุณ เป็น คน อะไร

khun pen khon ʔa-rai?

ผม เป็น คนอังกฤษ ครับ ผม พูด เร็ว ครั้ง นี้

phǎm pen khon ʔaŋ-krit khráp! phǎm phûut rew khráŋ ní

คุณตา ถาม ว่า คุณ มา จาก ที่ไหน

khun maa jàak thîi-nǎi?

ผม มา จาก ประเทศ อังกฤษ ครับ

phǎm maa jàak pra-thêet ʔaŋ-krit khráp

เขา ถาม น้า ว่า ปีที่แล้ว คุณ ไปเที่ยว ประเทศ อะไร

pii-thîi-lɛ́ew khun pai-thîaw pra-thêet ʔa-rai?

น้า พูด ว่า ประเทศ กัมพูชา และ ประเทศ ไต้หวัน ค่ะ

pra-thêet kam-phuu-chaa lé pra-thêet tâi-wǎn khâ

สวย ทุก ประเทศ ค่ะ

sǎay thúk pra-thêet khâ

คุณตา ถาม เต๋ ว่า นี่ คือ อะไร

nîi khǎm ʔa-rai?

เต๋ ดู มือ ของ คุณตา และ พูด ว่า นั่น คือ หนังสือ

nân khǎm nǎŋ-sǎm!

ไม่ใช่ นี่ คือ เมนู อาหาร

mâi châi! nîi khǎm mee-nuu ʔaa-hǎan!

คุณตา ถาม ว่า คุณ จะ มา ไหม ปีหน้า

khun jà maa mái, pii-nâa?

ผม พูด ว่า ฉัน จะ มา เื่อ ผม จะ มา ครับ

chán jà maa... ʔə̀ə... phǎm jà maa khráp!

ฉัน สำหรับ ผู้หญิง ผม สำหรับ ผู้ชาย

chán sǎm-ràp phûu-yǎng. phǎm sǎm-ràp phûu-chaay

สมุด ของ ผม รู้ แต่ ปาก ของ ผม ลืม

sa-mùt khǎwng phǎm rúu. tɛɛ pàak khǎwng phǎm lɛɛm

คุณตา พูด ว่า คำถาม สุดท้าย ของ เกม: ที่ไหน มี อะไร

thîi-nôon mii ʔa-rai?

เขา ชี้ ที่ ครีว

kháu chíi thîi khrua

ทุก คน พูด ว่า อาหาร

ʔaa-hǎan!

เกม จบ ทุก คน ไป โຕະ อาหาร เร็ว มาก

keem jòp. thúk khon pai tó ʔaa-hǎan rew mâak

บทที่ ๑๑ — อาหาร คำ วันเกิด

บน โต๊ะ มี อาหาร เหมือน ตลาด เล็ก หนึ่ง ตลาด

bon tó mii ʔaa-hǎan mǎn ta-làat lék n̄ng ta-làat

มี ข้าวสวย ร้อน ร้อน และ ข้าวเปล่า สำหรับ ทุก คน

mii khǎaw-sǔay rǒon rǒon, lé khǎaw-plàau sǎm-ràp thúk khon

มี ผัดไทย กุ้ง ใหญ่

mii phàt-thai kŭng yài

มี แกงเขียวหวาน ไก่ และ มันมัน เนื้อ

mii kɛɛŋ-khǎaw-wǎan kài, lé mát-sa-màn n̄a

มันมัน เนื้อ มี รส หวาน เค็ม แล้วก็ เปรี้ยว นิดหน่อย

mát-sa-màn n̄a mii rót wǎan, khem, léɛw-kǒw prǎaw nít-n̄y

มี ผัดผักระหี้ ปู และ ปลาหมึก

mii phàt-phǎk-kà-rìi puu lé plaa-m̀̀k

มี ปลา ใหญ่ หนึ่ง ตัว และ หอย ใน จาน สวย

mii plaa yài n̄ng tua, lé hǒw nai jaan sǔay

มี หมู หวาน และ เนื้อแกะ ก็ มี

mii mǎn wǎan, lé n̄a-kè kǒw mii

อาหารทะเล ทุก อย่าง มา จาก ตลาด ตอนเช้า

ʔaa-hǎan-tha-lee thúk yàaŋ maa jàak ta-làat tɔɔn-cháau

คุณ มงคล เปิด เบียร์ เย็น เย็น

khun mong-khon p̄əet bia yen yen

ไม่ มี เบียร์ เย็น เย็น แร่ ไม่ใช่ ปัญหา ที่ บ้าน นี้

m̄i mii bia yen yen rǎə? m̄i châi pan-hǎa th̄i b̄an ní

คุณตา ต้ม เหล้า เล็ก หนึ่ง แก้ว

khun-taa d̄um l̄au lék n̄ng k̄ɛw

เด็ก เด็ก ต้ม น้ำอัดลม และ โซดา หวาน

d̄èk d̄èk d̄um náam-ʔàt-lom lé soo-daa wǎan

คุณยาย ต้ม ชา ร้อน กับ น้ำแร่

khun-yaay d̄um chaa rǒon, kàp náam-r̄ɛ

แล้ว พ่อ ของ มุกิตา มา

léew phǎw khǎwng mú-thí-taa maa

เขา ทำงาน ที่ บริษัท ใหญ่ เขา เป็น ผู้จัดการ

kháu tham-ngaan thîi bǎw-ri-sàt yài. kháu pen phǎu-jàt-kaan

วันนี้ เขา มี ประชุม ตั้งแต่ เก้า โมง เข้า ถึง หก โมง เย็น

wan-níi kháu mii pra-chum tâng-tèe kâau moonj cháau thǎng hòk moonj yen

ใน วันเกิด ของ เขา แย่ มาก

nai wan-kòet khǎwng kháu. yǎe mâak

พ่อ ตัวสูง ผอม และ ใจดี

phǎw tua-sǔung, phǎwm, lé jai-dii

เขา ไม่ อ้วน ไม่ เตี้ย และ ไม่ ใจร้าย เลย

kháu mâi ʔuan, mâi tǎa, lé mâi jai-ráay ləəy

ผม พุด ว่า สวัสดี ครับ สุขสันต์ วันเกิด ครับ

sà-wàt-dii khráp! sùk-sǎn wan-kòet khráp!

และ ผม เปิด กระเป๋า ใหญ่ ของ ผม

lé phǎm pòet kra-pǎu yài khǎwng phǎm

นี่ คือ ทุเรียน ที่ ดี ที่สุด ใน ประเทศ ไทย ครับ

nîi khǎm thú-rian thîi dii thîi-sùt nai pra-thêet thai khráp!

บ้าน เจียบ

bâan ʔiáp

เจียบ มาก

ʔiáp mâak

พ่อ ดู ทุเรียน ทุเรียน ดู พ่อ

phǎw duu thú-rian. thú-rian duu phǎw

มุกิตา พุด เขา เขา ว่า นิค ขา พ่อ ไม่ ชอบ ทุเรียน

ník khǎa... phǎw mâi chǎwp thú-rian

อะไร นะ

ʔa-rai ná?!

แต่ สมุด ของ ผม บอก ว่า

tèe sa-mùt khǎwng phǎm bǎwk wâa—

ผม เปิด สมุด

phǎm pəət sa-mùt

ใน สมุด ผม เขียน ว่า: ทุเรียน = พ่อ ชอบ

nai sa-mùt phǎm khǎn wâa: thú-rian = phǎw chǎw

มุกิตา ดู สมุด และ หัวเราะ จน ร้องไห้

mú-thí-taa duu sa-mùt lé hǎa-ró jon rǎw-hâai

เขา พูด ว่า นิศ จัน พูด ว่า พ่อ ไม่ ชอบ ทุเรียน

ník! chán phûut wâa phǎw Mǎi chǎw thú-rian!

แต่ แม่ ชอบ ทุเรียน มาก เลย

tɛɛ mɛɛ chǎw thú-rian mâak ləəy!

หนึ่ง คำ เดียว: ไม่

nəng kham diaw: mâi

คำ เล็ก ปัญหา ใหญ่

kham lék. pan-hǎa yài

แต่ แม่ ของ มุกิตา ยิ้ม ใหญ่ ที่สุด ใน ห้อง

tɛɛ mɛɛ khǎw mú-thí-taa yím yài thîi-sùt nai hǎw

เขา พูด ว่า ลูก เขย ที่ ดี ที่สุด

lûuk khǎy thîi dii thîi-sùt!

มุกิตา พูด ว่า แม่ เขา เป็น แพน ค่ะ ยัง ไม่ใช่ สามี

mɛɛ! kháu pen fɛɛn khâ! yan mâi châi sǎaa-mii!

คุณยาย พูด ว่า ยัง

yan

ทุก คน กิน และ ทาน และ หัวเราะ

thúk khon kin, lé thaان, lé hǎa-ró

พ่อ ชอบ ขนมน มาก

phǎw chǎw kha-nǎm mâak

มี ขนมหไทย ขนมหโตเกียห และ ขนมหเค็ก วันเกิด

mii kha-nǎm-thai, kha-nǎm-too-kiaw, lé kha-nǎm-khéek wan-kəət

เค็ก เขียน ว่า ห้าสิบก้า

khéek khǎn wâa hǎa-sìp-kâau

ผม พูด ว่า ห้าสิบก้า ผม รู้ คำ นี้ จาก ห้องเรียน ครบ

hǎa-sìp-kâau! phǎm rúu kham níi jàak hǎw-rian khráp!

และ มี ข้าวเหนียวมะม่วง

lé mii khâaw-nǎaw-má-mûang

แม่ กิน ทุเรียน ของ ผม กับ ข้าวเหนียว

mêe kin thú-rian khǎaw phǎm kàp khâaw-nǎaw

เขา พูด ว่า หอม มาก อร่อย ที่สุด ใน ปีนี้

hǎawm mâak! ʔa-ròy thîi-sùt nai pii-ní!

ฝน พูด ว่า ฉัน ชอบ ขนมหอย

chán chǎw kha-nǎm-thai!

เต้ ตัวเตี้ย แต่ มือ ของ เขา เร็ว ที่สุด ที่ โต๊ะ ขนมหอย

têe tua-tîa, tềe mǎm khǎaw kháu rew thîi-sùt thîi tó kha-nǎm

พ่อ ถาม ผม ว่า คุณ เรียน ภาษาไทย อย่างไร

khun rian phaa-sǎaa thai yàang-rai?

ทุก วัน ครับ ผม ไม่ ขี้เกียจ ครับ

thúk wan khráp. phǎm mâi khîi-kiat khráp

คุณ มงคล ดู ผม และ ยิ้ม

khun mong-khon duu phǎm lé yím

หนึ่งพัน บาท ใช้ ดี มาก

nèng-phan bàat. cháii dii mâak

แล้ว แม่ กิน ทุเรียน มาก ไป

léew mêe kin thú-rian mâak pai

แม่ พูด ว่า ฉัน ไม่ ค่อย สบาย

chán mâi khôy sa-baay...

พ่อ หัวเราะ และ พูด ว่า เขา ป่วย เพราะ ทุเรียน เขา ไม่ สบาย แต่ เขา มี ความ สุข

kháu pùay phró thú-rian. kháu mâi sa-baay — tềe kháu mii khwaam sùk

โชค ดี ที่ หมอ อยู่ ใน บ้าน นี้

chôok dii thîi mǎw yùu nai bâan ní

หมอ คือ คน ป่วย คำ นี้

mǎw khǎm khon pùay khâm ní

ตอนเด็ก ทุก คน กลับ บ้าน

twon-dèk, thúk khon klàp bâan

คุณตา นอน บน โซฟา ก่อน สาม หุ่บ

khun-taa ກວນ bon soo-faa ກວນ sǎam thûm

ตอนกลางคืน อากาศ เย็นสบาย

ໆວນ-klaang-khuen າາ-kàat yen sa-baay

ตอนกลางวัน ประเทศไทย ร้อน แต่ ตอนกลางคืน ใจดี

ໆວນ-klaang-wan pra-thêet thai rǎwn, tɛɛ ໆວນ-klaang-khuen jai-dii

พ่อ พูด กับ ผม ที่ ประตู

phǎw phûut kàp phǎm thîi pra-tuu

เขา พูด ซ้ำ ซ้ำ สำหรับ ผม

kháu phûut cháa cháa, sǎm-ràp phǎm

ป้า มา อีก นะ

pai-nâa maa າີກ ná

แต่ ป้า ไม่ มี ทุเรียน นะ

tɛɛ pai-nâa mâi mii thú-rian ná

ผม พูด ว่า ครับ ป้า ผม จะ ซื้อ มังคุด ครับ

kh ráp. pai-nâa phǎm jà sǔu mang-khút kh ráp

มังคุด เข้าใจ ทุก คน

mang-khút khâo-jai thúk khon

ຈບ

ເຣື່ອງ ນີ້ ຈບ ທີ່ ນີ້ ແຕ່ ກາຊາໄທຍ ຂອງ ນິດ ໄປ ເຖິງ ຕໍ່

rưạng nưí jòp thưi nưí, tềề phaa-sắaa thai khắwưg nưk pai thưaw tồ

บทที่ ๑๓ — ที่ ตลาด · Chapter 13 — At the Market

วันนี้ นึก ไป ตลาด

wan-níi ník pai ta-làat

นึก อยาก ซื้อ ของ สำหรับ วันเกิด ของ พ่อ

ník yàak sǔm khǎwng sǎm-ràp wan-kòet khǎwng phǔw

ที่ ตลาด มี ของ มาก มาย

thîi ta-làat mii khǎwng mâak maai

ทุก อย่าง อยู่ ที่ นี้

thúk yàaŋ yùn thîi nîi

นึก ถาม แม่ค้า ว่า อัน นี้ เท่าไหร่

ník thǎam mǎi-kháa wâa ʔan níi thǎu-rài

แม่ค้า พูด ว่า ไม่กวาด อัน นี้ ราคา ห้าสิบบาท

mǎi-kháa phǔut wâa máai-kwàat ʔan níi raa-khaa hǎa-sìp bàat

แพง ไป

phɛɛŋ pai

ลด ได้ ไหม

lót dǎai mǎi

แม่ค้า ยิ้ม และ พูด ว่า สี่สิบบาท

mǎi-kháa yím lé phǔut wâa sì-sìp hǎa bàat

นึก พูด ว่า เอา อัน นี้

ník phǔut wâa ʔau ʔan níi

แล้ว มีด อัน นั้น ละ

lǎew mǐit ʔan nán lâ

มีด หนึ่ง อัน ราคา หกสิบบาท

mǐit nǎwŋ ʔan raa-khaa hòk-sìp bàat

นึก ซื้อ ช้อน สอง อัน และ ส้อม สอง อัน

ník sǔm chǎwng sǎwŋ ʔan lé sǎwŋ sǎwŋ ʔan

เขา ซื้อ จาน สาม ใบ และ ชาม สาม ใบ

kháu sǔm jaan sǎam bai lé chaam sǎam bai

เขา ชื่อ แก้ว สี ใบ

kháu súm w kĕw sĭ bai

แม่ค้า มี น้ำ ขวดใหญ่ และ น้ำ กระป๋อง เล็ก

mĕe-kháa mii náam khùat yài lé náam krà-pǎng lék

นิก ชื่อ น้ำ สอง ขวด และ น้ำ หนึ่ง กระป๋อง

ník súm w náam sǎwng khùat lé náam nùeng krà-pǎng

เขา อยาก ได้ ดอกไม้ ด้วย

kháu yàak dāai dǎwk-máai dūai

ดอกไม้ สวย ดอก นี้ ราคา เท่าไหร่

dǎwk-máai sǔay dǎwk níi raa-khaa thāu-rài

ดอก ละ สิบ บาท

dǎwk lá sĭp bàat

นิก ชื่อ ดอกไม้ เจ็ด ดอก

ník súm w dǎwk-máai jèt dǎwk

ที่ ร้าน มี เทียน สวย ๆ

thĭi ráan mii thian sǔay sǔay

นิก ชื่อ เทียน สาม เล่ม

ník súm w thian sǎam lĕm

แม่ พูด ว่า ชื่อ ปากกา หนึ่ง ด้าม และ ดินสอ หนึ่ง แท่ง ด้วย

mĕe phŭut wāa súm w pàak-kaa nùeng dāam lé din-sǎw nùeng thĕng dūai

นิก เขียน ตัวอักษร ไทย ใน สมุด

ník khĭan tua-ʔàk-sǎwng thai nai sa-mùt

ที่ ตลาด มี เสื้อ กางเกง และ กระโปรง

thĭi ta-làat mii sŭa kaang-keenj lé krà-proong

นิก ชื่อ เสื้อ หนึ่ง ตัว ให้ พ่อ

ník súm w sŭa nùeng tua hāi phŭw

ฝน ตก นิก ชื่อ ร่ม หนึ่ง คัน

fŏn tòk ník súm w rôm nùeng khan

เด็ก ๆ เล่น ลูกบอล อยู่ข้าง ๆ

dèk dèk lĕn lŭuk-bɔɔn yùn khāang khāang

นิก หิว เขา ชื่อ ลูกชิ้น สิบ ลูก

ník hǎu kháu súm lûuk-chín sòp lûuk

ลูกชิ้น อร่อย มาก

lûuk-chín ʔa-ròi mâak

มี ขนมปัง นึ่ง ก้อน ด้วย

mii kha-nǎm-paŋ nùŋ kǝwŋ dǝi

นิก เห็น แมว นึ่ง ตัว ที่ ตลาด

ník hǎn mɛɛw nùŋ tua thîi ta-làat

แมว เป็น สัตว์ ที่ นิก ชอบ

mɛɛw pen sàt thîi ník chǝw

นาฬิกา บอก ว่า บ่าย สอง โมง

naa-lí-kaa bǝwŋ wâa bàai sǝwŋ moonŋ

แม่ค้า ถาม ว่า เอา อัน ไหน

mɛ̂ɛ-kháa thǎam wâa ʔau ʔan nǎi

นิก ชี้ และ พูด ว่า อัน นั้น

ník chíi lé phǝut wâa ʔan nóon

อัน นั้น ก็ สวย แต่ อัน นี้ สวย กว่า

ʔan nán kǝw sǎy tɛɛ ʔan níi sǎy kwàa

นิก อยาก ได้ อีก อัน นึง

ník yàak dǝai ʔiik ʔan nɯŋ

ของ ทุก ชิ้น อยู่ ใน ถุง แล้ว

khǝwŋ thúk chín yùu nai thǎŋ léɛw

ตลาด เป็น สถานที่ ที่ นิก ชอบ มาก

ta-làat pen sà-thǎan-thîi thîi ník chǝw mâak

ที่ ร้าน มี โทรศัพท์ นิก ดู เครื่อง นึ่ง

thîi ráan mii thoo-ra-sàp ník duu khruŋ nùŋ

นาฬิกา เรือน นี้ สวย มาก

naa-lí-kaa rwan níi sǎy mâak

มี ใบไม้ สี เขียว อยู่ บน พื้น

mii bai-máai sǎi khǎw yùu bon phǝwn

นิก จำ คำนาม และ ลักษณะนาม ได้ มาก ขึ้น

ník jam kham-naam lé lák-sa-nà-naam dǝai mâak khǝn

บทที่ ๑๔ — ทาง ไป บ้าน · Chapter 14 — The Way Home

นิก ไม่ รู้ ทาง ไป บ้าน ของ พ่อแม่

ník mâi rúu thaang pai bâan khǎwng phǎw-mǎe

เขา ถาม คน ว่า บ้าน อยู่ แถว ไหน

kháu thǎam khon wâa bâan yùu thǎw nǎi

คน พุด เร็ว มาก นิก พุด ว่า ซ้ำ ๆ

khon phûut reo mâak ník phûut wâa cháa cháa

อะไร นะ นิก ไม่ เข้าใจ

ʔa-rai ná ník mâi khǎu-jai

รอ สัก ครู่ นะ

รอว sàk khǎu ná

คน พุด ว่า ตรง ไป แล้ว เลี้ยว ซ้าย

khon phûut wâa trong pai léew líaw sǎai

แล้ว เลี้ยว ขวา ที่ ไฟแดง

léew líaw khwǎa thǐi fai-dǎeng

บ้าน อยู่ ติด กับ ที่ทำการไปรษณีย์

bâan yùu tìt kàp thǐi-tham-kaan-prai-sa-nii

ที่ทำการไปรษณีย์ อยู่ ตรงข้าม กับ โรงพยาบาล

thǐi-tham-kaan-prai-sa-nii yùu trong-khām kàp roong-phá-yaa-baan

นิก ถาม ว่า โรงพยาบาล อยู่ ที่ไหน

ník thǎam wâa roong-phá-yaa-baan yùu thǐi-nǎi

โรงพยาบาล อยู่ ใกล้ กับ ตลาด และ ใกล้ จาก สนามบิน

roong-phá-yaa-baan yùu klǎi kàp ta-làat lé klai jàak sa-nǎam-bin

นิก บอก คนขับ แท็กซี่ ว่า หยุด ที่ นี้

ník bòk khon-khàp thék-sǐi wâa yùt thǐi nǐi

นิก หิว เขา เข้า ร้านอาหาร

ník hǐu kháu khǎu ráan ʔaa-hǎan

เขา หา ที่นั่ง ที่ ว่าง

kháu hǎa thǐi-nāng thǐi wāang

ห้องน้ำ อยู่ ที่ไหน

hông-náam yùu thîi-năi

ห้องน้ำ อยู่ หลัง ตู้เย็น ตรง นั้น

hông-náam yùu lǎng tũu-yen trong nóon

นิก ถาม ว่า อาหาร จาน นี้ เฝิด ไหม

ník thǎam wâa ʔaa-hǎan jaan níi phèt mǎi

บ๊อย พูด ว่า เฝิด นิด หน่อย

bǎi phûut wâa phèt nít nòi

นิก พูด ว่า ขอ อัน ที่ ไม่ เฝิด

ník phûut wâa khǎw ʔan thîi mâi phèt

ขอ น้ำเปล่า ด้วย

khǎw náam-plàao dúi

อาหาร อร่อย นิก กิน น้อย เพราะ เขา ไม่ สบาย นิด หน่อย

ʔaa-hǎan ʔa-ròi ník kin nóoy phrǎw kháu mâi sa-baai nít nòi

เพื่อน ถาม ว่า สบาย ดี ไหม

phûan thǎam wâa sa-baai dii mǎi

นิก พูด ว่า ไม่ เป็นไร

ník phûut wâa mâi pen-rai

เขา กิน เสร็จ แล้ว พูด ว่า เช็ค บิล

kháu kin sèt léew phûut wâa chék bin

บิล เท่าไหร่ ลด ได้ ไหม นิก ถาม เล่น ๆ

bin thâu-rài lót dâai mǎi ník thǎam lên lên

ตอน เย็น นิก ไป ถึง บ้าน

tɔɔn-yen ník pai thǎng bān

คุณ ลิซ่า และ คุณ เดวิด อยู่ ที่ นั้น

khun lii-sâa lé khun dee-wìt yùu thîi nân

พ่อ ของ มุกิตา ถาม ว่า คุณ ชื่อ อะไร

phǎw khǎwng mú-thí-taa thǎam wâa khun chûm ʔa-rai

นิก ตอบ ว่า ผม ชื่อ นิก ยินดี ที่ ได้ รู้จัก

ník tɔɔp wâa phǎm chûm ník yin-dii thîi dâai rúu-jàk

พ่อ ยิ้ม และ พูด ว่า จริง แหะ คุณ พูด ไทย เก่ง

phôw yím lé phûut wâa jing rǎo khun phûut thai kèn

ນົກ ໃຫ້ ດອກໄມ້ ແລະ ຂອງບັງ ແກ່ ພ່ອ

ník hâi dǝw-k-máai lé khǝwŋ-khwǎn kǝe phǝw

ທຸກ ຄົນ ມີ ຄວາມ ສຸຂ ມາກ

thúk khon mii khwaam-sùk mâak

ນົກ ໄມ່ ພີ່ເຮື້ ແລະ ໄມ່ ນຳເຄສິຍດ ເຂາ ແຄ່ ເຢັນ

ník mâi khîi-rè lé mâi nâa-klîat kháu khêe khǎon

ຕອນ ຕຶກ ນົກ ພູດ ວ່າ ລາ ກ່ອນ ນະ

twon dùk ník phûut wâa laa kǝn ná

ຖ້າ ມີ ໄຮ ເຈັບ ນົກ ຈະ ພູດ ວ່າ ສ່ວຍ ດ້ວຍ

thâa mii khrai jèp ník jà phûut wâa chûai dúi

ແຕ່ ວັນນີ້ ທຸກ ອຢ່າງ ເຣືຍບຣ້ອຍ ດີ

tǝe wan-níi thúk yàaŋ rîap-rǝy dii

ນົກ ມອງ ດູ ເຈຍ ໆ ແລະ ຍີ່ມ

ník mwŋg duu chǎoy chǎoy lé yím

ເກ່ງ ມາກ ນົກ ເກ່ງ ມາກ

kèn mâak ník kèn mâak